

Formanden: Under denne Sags Behandling vil ogsaa alle de følgende paa Dagsordenen opførte Sager kunne omtales.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Emil Petersen): Det hændte i Rigsdagssamlingen 1902—03, at et Forslag til Lov om Rettens Pleje blev enstemmigt vedtaget her i Folketinget med 102 Stemmer. Denne tilsyneladende Enighed dækkede i Virkeligheden over en betydelig Uenighed paa væsentlige Punkter, og ikke mindst hvad angaar Spørgsmaalet om Maaden, hvorpaa Nævninger til Grundlisten skal udtages. En Partiordfører stod op ved denne Behandling i Folketinget den 18. December 1902 og udtrykte sin Glæde over at faa dette Forslag bragt op til det andet Ting, for at det der kunde undergaa Ændring. En saadan Enighed er ikke stort bevendt, og det viste sig da ogsaa, at det hverken i den eller i de følgende Rigsdagssamlinger lykkedes at naa til Ende med Forhandlingerne om en ny Retsplejelov. Denne den 18. December 1902 tilvejebragte Enstemmighed var saaledes kun resulteret i et fælles Ønske om, at Forhandlingerne skulde fortsættes for om muligt at opnaa Enighed om selve Retsplejelovens Indhold.

Med den Indstilling, som nu foreligger for dette høje Ting, forholder det sig noget anderledes. For første Gang er det endelig lykkedes det Udvalg, som har haft Retsplejeloven med tilhørende Supplementslove til Behandling, at opnaa Enighed om at indstille til Tinget at vedtage disse Love i en Skikkelse, som man er enig om. Man har faaet bøjet Villierne og Ønskerne hos de forskellige Partier sammen, saaledes at man er enedes om en fælles Indstilling. Det er, mener jeg, et betydeligt Fremskridt, som lover godt for denne Sags Fremme. Selvfølgelig er man ikke naaet til en saadan Enighed, uden ved at man har vist Resignation og Hensyntagen fra forskellige Sider og søgt at trænge Særønsker og Lokalhensyn saa meget i Baggrunden som vel muligt. Det har under Udvalgsarbejdet navnlig været Udvalgets Medlemmer om at gøre, at der ikke blev rejst nye Spørgsmaal, hvorom der kunde opstaa Strid og muligt en uløselig Konflikt. Der kommer ved enhver større Sags Behandling her paa Rigsdagen det Øjeblik, da Ønsket om at faa den

fremmet bliver saa stærkt, at det rydder al Modstand og alle Hindringer til Side. Det forekommer mig, at jeg har sporet et saadant Ønske her i Folketinget, og Ønsket om endelig at faa et Resultat er blevet saa stærkt, at jeg ogsaa har noget Haab om, at det skal lykkes at føre Sagen igennem i denne Rigsdagssamling. Om det andet høje Ting nærer det samme Ønske, ved man jo ikke, men man kan have Haab derom, thi der er under Forhandlingen om denne Sag taget meget stort Hensyn til de Ønsker, som man mente, ja vidste, kan jeg sige, raadede i det andet Ting. Allerede ved Lovforslagets Fremsættelse fik det sit Udtryk i Justitsministerens Tale, og ogsaa under Udvalgsbehandlingen har man taget alt rimeligt Hensyn til de Anskuelser, som man vidste var raadende i Landstinget. Der er saaledes fra Folketingets Side gjort alt, hvad gøres kan for at bane Lovforslaget Vej. Man mener, det vil blive let for Landstinget at overvinde mulige Betæneligheder, saaledes at Lovforslaget ogsaa i det andet Ting kan vedtages i den Skikkelse, det vil faa, naar de af Udvalget foreslaaede Ændringer vedtages.

Man er altsaa enedes om en fælles Indstilling, fordi man gerne vil vise sin Villighed til at medvirke til denne Sags Løsning, saaledes at vi faar en Retsplejelov i fuld Overensstemmelse med Grundlovens Fordringer. Da Retsplejeloven i 1909 blev vedtaget, var det ikke dermed Mening, at man aldrig vilde have indført Anklageprincippet, ej heller, at man ikke vilde gaa til en Adskillelse af Doms magten og Forvaltningen og Politimyndigheden i større Udstrækning end allerede sket. Tværtimod, man byggede Retsplejeloven af 1909 saaledes, at dens aller største Del kunde bevares usendret, selv om man vilde føje de nævnte Supplementer til. Det har da ogsaa vist sig, at i det Lovforslag, vi her behandler, er langt den største Del optaget ordret efter Retsplejeloven af 1909. Det er kun en Videreførelse af det Resultat, man gennem Forhandlingerne den Gang naaede til, vi i dette Øjeblik staar overfor.

Vi har fra den Side af Tinget, hvortil jeg hører, ment, at man i alt Fald burde sikre sig, at Retsplejeloven af 1909 blev gennemført, hvis man ikke kunde naa mere, at man maatte tilsikre Befolkningen de Fremskridt, som denne Lov indeholder, og det har vi ogsaa givet Udtryk i Betænkningen. Men, paa den anden Side,